

Izbaja
na pol polu
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

Št. 52.

V četrtek 23. decembra 1852.

III. leto.

D a r o v a n j e.

V kolo hajda, bratja mila,
Slave sini stopite!
Jedna vas je mat'rodila,
Mater zdaj nadarite.

Zbor.

Kolo snujte,
Obdarujte
Mater svojo Slavjani.

Kdor odpade,
Naj spoznade,
Da vlastenec naš več ni!

Serce verno naj daruje,
Kdor će biti naš rojak:
Naj v ljubezni se bratuje
Rus, Ilir in Čeh, Polak.

Zbor.

Kolo snujte,
In darujte
Mater svojo Slavjani.

Kdor odpade,
Naj spoznade,
Da vlastenec naš več ni!

Slavska vila, o moj rode,
Naj ti vedri bisterum,
Slavi daruj dušne plode,
Ščit jej bodo in pogum.

Zbor.

Kolo snujte,
In darujte
Um in serca materi.

Kdor odpade,
Naj spoznade,
Da vlastenec naš več ni!

In ko dušman nas napade,
Slavske zemlje se loti;
Svete nam pravice krade,
Ljuto Slave rod mori:

Zbor.

Tedaj vstan'te,
Narod bran'te
Bratje, slavski sokoli!

Sloga jači,
Razdor tlači —
Sloga dušmana zdrobi!

Jos. Kraljevački.

Selislav in Ljudmila.

Za časov Boleslava Hrabrega, Poljskega kralja, je živel stari vojvoda Zaviša, ki je vse svoje moči preljubljeni domovini žertvoval, na svojem lepó vredjenem gradu pri potoku Dnestru. Sinove mu je bil sovražnik pomandral, predrago tovaršico njegovega življenja nemila smert podrobila; nikoga ni več imel razun edne hčerice, lepe kakor spomladno cvetje in dobre kakor duša. Podoben je bil vertnarju, kteremu je slana vse ljubljenske poparila memo edne cvetlice, kteri sedaj z vso mogočo ljubeznjo, nježnostjo in pazljivostjo streže. Skerbno je varval stari vitez svoje edino dete. — Ljudmila postane kmalo krona vsih devic cele okočice. Mladenci so jo imenovali lepo in krasno, nesrečni in siromaki svojo mater in tolažnico.

V nekem kervavem boju s Kievskim knezom zgubi Zaviša svojega starega tovarša v bitvah in prijatelja Zemomisla, kateri mu umirajoč svojega sina priporoči. Selislav (tako je bilo sirotcu ime) je bil z Ljudmilo vred odrejen. Nikdar se nista ločila; v vsem sta bila ena duša, eno sercé. Največe veselje je bilo Selislavu, Ljudmili dopasti in vse po nje volji doveršiti.

Večkrat ko je prebivavce tiste okolice še sladko spanje v svojem naročju zibalo, je že obiskovala Ljudmila na vse zgodaj prebivališča nesrečnih ljudi in se je trudila njih solze s prijazno besedo in milimi darovi osušiti. — Tako vstane necega jutra na vse zgodaj, da je nikdo ne zapazi, želeč kaj dobrega storiti. Zakaj prava dobrotljivost natihoma dela in najde svoje plačilo v svojej vesti, da je dobro storila. — Ona se bliža bajtici, kjer je živela bolna mati s šestero otročiči, katerim je oče v poslednjem boju za domovino poginil. Kar na enkrat zapazi Selislava, ki ravno iz te bajtice pride in se skoz gozdič proti domu oberne. Neizrečeno jo razveseli, da je tudi on tako milostljivega sercá.

Grad Zaviša je stal na visoki pečini; njegovi v nebò kipeči stolpi so bili vsim v strah in začudenje. Od severne strani so bili dvojnati čversti zidi z globocimi rovi uterjeni; iz južne strani je pa reka Dnèster pristopiti branila, ktere bregi so bili z mnogoverstnim drevjem zaraščeni. Tukaj se je Zaviša pogosto z svojo družino sprehajal ter jim svoje junaške dela pripovedoval. Z nedopovedljivo radostjo je poslušal mladenč besede preštimanega starca. Že samo ime domovine mu je bilo zadosti, ga s pogumom navdati ter mu obraz srečne prihodnosti predstaviti. Ali ko se njegov pogled s plavim očesom Ljudmile snide, ga vžalosti misel, da bo jo moral kedaj zapustiti in neka doslej nepoznana bol mu solze v očesa pažene.

Čas nedolžne igre in otroškega zaupanja mine. Selislav, ki poprej še trenutek časa ni brez Ljudmile preživeti zamogel, je sedaj bežal njen pogled. V samoti je najdel svoje največe veselje. Ljudmila ga je ljubila in svojega brata imenovala, ali vselej je strepetala, ko so se nju pogledi srečali. Ona je zapazila, da se je v njegovem sercu neka prememba dogodila; ali ona je ni ne razumiti ne preseči zamogla.

Zaviša je obadva natanjčno zapazoval in premišljaj, kako to njih nagnenje zadušiti; zakaj sam kralj mu je bil Svetopolka, Mazovskega kneza, zeta izbral. Selislav in Ljudmila sta skerbno čuvala to skrivnost v svojih persih, ktere sama preseči ne moreta. Na mesto prejšnje radosti nju serca neka otožnost obide; vzajemna iskrenost mine in vsak pogled postane važniši.

Nek poletenski večer je Zaviša ravno pod senco razcvetene lipe počival: poleg njega sta stala Selislav in Ljudmila, in sta k prijetnim glasom tambure junaško pesem prepevljala. Kar na enkrat zatrobi stražar na stolpu in eden konjik od kraljeve družine stopi pred začudenega vojvoda ter mu kraljevo pismo izroči. Ko ga starec prebere, se oberne k Selislavu rekoč: „Glej, moj sinko! Kievski knezi so se vzdignuli in se že našim granicam približujejo. Kralj želi visoke zasluge tvojega očeta na tebi poplačati in te postavi vodnika ene trume oklopnikov. Sleduj glasu časti in si spletaj vence Davra (vojsknega boga) na bojišču. Ali nikdar ne zabi, da imaš svojo domovino in svojega kralja čez vse ljubiti.“

Blago rumenilo zažari lice mladenča pri teh besedah; Ljudmila obledi in se trepetaje na zemljo zgrudi.

Berš zajtro se začne vse za njegov pot pripravljati, in v nekoliko dneh je bilo že vse dogotovljeno. Selislav ne vé, kam se djati; sam se boj se bojuje, hoče li glas časti in dolžnosti poslušati ali se čuvstvom svojega serca vdati; ali ljubezen do domovine premaga na slednje. In tako pride tiha noč s svojimi zvezdami, morebiti zadnja noč, katero je blizo Ljudmile preživeti imel. Misel ločitve mu vso znotrajnost pretrese. Ali on hoče vendar svojo moč pokazati, se jutre na vse zgodaj od gradú ločiti, Ljudmile več ne viditi, temuč jej samo pismeno svojo ljubezen sporočiti. Vzame pero, pa mu kmalo iz trepeče roke spade. Da bi si pa raztuženo serce saj nekoliko olajšal, zapusti grad in se podá k cvetečim bregom Dněstra, da jih še enkrat vidi, da vidi tiste krasne mesta, kjer so mu dnevi detinstva v družtvi Ljudmile pretekali. Nasloni se na neko brezo, se ozira po krajini, od mesečine razsvetljeni. Vse je bilo tiho, kakor bi ž njim žalovalo. Na enkrat mu vdarijo mili glasovi tamburice na úsesa in on začuje tele besede:

Ah kakó sim srečna bila,

Ko ljubezni nisem znala;

Zdaj mori mi serce tuga,

Ker mi osoda otme druga!

Ni še poslednjih verstic pesme izustila, je ležal že Selislav pred njo na kolenih. „Ljudmila! — reče Selislav — dolžnost in čast me kličeta na bojišče! Jaz te ljubim, in želim tebe vreden biti. Ako se srečno z lovorjem ovenčan vernem, mi boš ti najlepše plačilo mojega truda. Ako pa poginem, tedaj — — „O nikar, nikar dalej — mu Ljudmila v besedo seže. Bog te bo čuval. Idi, bojuj se in upaj! Večno ti hočem zvesta ostati; nikomur družemu ne dam svoje roke, razun — — Glas trombe jej besedo ustavi.

Že se je rumena zarja na izhodu pokazala, konji so razgetali, orožje rožljalo; vse je bilo pripravljeno za odhod. Kmalo se prikaže Selislav na bistrem vrancu. Zaškripljejo vrata in se široma odpró; most se spusti. Hitro spodbode konja, da bi več Ljudmile ne vidil in njene žalosti ne pomnožil. Ali komej iz hriba v dolino dospé, mu pride nena-doma Ljudmila s solznimi očmi nasproti in mu bel pojas okoli njegovega oklopa priveže. Ni mogel besedice pregovoriti. S tužnim očesom se še enkrat ozré na njo in na pojas, na katerem so bile besede: Zvesta tebi do smerti brati in kmalo za goščavo zgiue.

(Konec sledi.)

P o v o d n a v i l a .

(K o n e c .)

Noč je čedalje bolj zemljo v svoj črni plašč zavijala, v vasi i v terd-njavi so se sveče ugasnile, i cel svet se je vidil, kakor bi ga globoko spanje objemalo, ena roparska sova je letala s kervavo svojo rodovino skozi nočni zrak. Na okraji Dobre je stal Marko s prekrižanimi rokami, očesi je imel silno žalostne i lici od toliko jadov zabledele. Bil je mertev kakor kak kip s kamna. Zdaj z zvonika udari polnoči. Marko se strese kakor iz globocega sna i zagrabilši tri pljosnate kremene, jih po lahkoma

enega za drugim v zeleno globočino potoka zmeče. Kar se na enkrat narastejo i zavró nočni valovi i ženska glava, lepa kakor ni mogoče verjeti, se pomoli iz vode na sjajno mesečino. Lice jej je belo kakor sneg na visokem igrališči čar, na licih nobenega sledu kake rudečice viditi ni bilo, i očesi ste ji sijali, kakor dve v terd perstan vkovane streli.

»Kaj iščeš zopet od mene?« serditim glasom vila reče. — »Ali mi mar solzé otreti hočeš, ki sim jih od prvega dne tvoje nove ljubezni brez prestanka i v jadu se moreč čez belo lice ronila?« Mladeneč se stresne i od žalosti dvigne.

»Gorjé! obriši jih« — reče lepa žena s tibim glasom dalje — »daj, obriši mi té solzé, i jaz jih hočem v biser spreobrniti, i ž njim kakor s krono tvojo ljubljeno glavo olepšati. Sédi v moj svitel i sklenast grad i vživaj z mano srečno življenje neustarane ljubezni!« Marko stoji kakor panj pribit, po obrazu mu solzé tekó, kakoršne nam navadno iz očés udarijo nehotčim, ko se čez leta z nepozabljivim kipom prve svoje ljubezni snidemo. Ne da bi bil hotel, stopi nekoliko korakov bliže, kjer ga nekoliko vila k sebi potegne.

Ali na enkrat s promolkim glasom krikajoč verh glave njegove sova prileti, kakor bi se bilo v to spominsko ptico spremenilo kesanje njegovo i se mu prikazalo ne po hudem delu, ampak pred.

Skoči tedaj nazaj i s tresočim glasom: Ne ne — — reče — « minila je. Gjulo perva najina ljubezen je minila. Jaz blizo tebe strahú trepečem i tvoja grozna lepota mi serca več ne vname. Daj mi moj perstan nazaj, kterege sim ti naj slabši čas svojega življenja dal. Ti se nič več od mene nadjati nimaš: i kaj će golo znamnje zvestobe, ker sim ti že davno zvestobo sterl?«

»Nikoli, nikoli!« reče z očitajočim glasom vila.

»Ne daj, da ti ga s silo vzamem!« krepko mladeneč odgovori!

»Ti s silo!« reče posmehovajoča, kakor marmor bela vodena žena.

Na tó seže Marko v torbo i privleče z njé majhno sklenico. »Hočeš mar, da ti to blagoslovljeno vodo, ki mi jo je bogoljubni oče Kiril dal, na vilno glavo tvojo zlijem? Ali se varuj!«

Vila obledi, če slana i sneg kedaj obledeti moreta, očesi ste njene gnjev sijale, kakor strele v tamnej noči; ona utone v globočini i zlat perstan pade iz vode na travo, za katerim oster nekak glas iz valov doni: Vidila se bova na Katarinino!«

Zvonovi so k maši vabili. Zaročeni so šli z vijočimi se banderi i vihrajočimi rutami v cerkev. — Na čelu je stopal berhek, tode tužen, izvoljeni mož grofovski mlad ženin Marko z ljubeznjivo svojo zaročnico Mando. Ako je Manda roži, komaj razpočenej podobna bila, ktera je pred sabo dolgo pomlad polno vonjav i solnca, v zraven sebe tisuč cvetečih sestic iméla: bi se mogel njeni merzli i zmešani vojak priličiti z večerno roso, ki mora to rožo objeti, pa ne vé, kakó bi jo prijela, da bi miljene svoje ljube ne vničila. Ni še Marko pozabil, kar mu je na razhodu vila rekla; i toraj se je plašno v valove Dobre oziral, iz katere so svatje veselo junaške pojóč prišli. Prišli so na mesto njegovega nočnega razhoda. Marko se skloni i s kerčevitimi rokami svojo ljubo od strahu k sebi na persi pritisne. Kar se zguglje pod njihovimi nogami zemlja, voda z molklím šumenjem v kviško udari i on z bledo svojo v strašno (ponorito) brezno pade.

„Zemlja se odpre!“ so od strahu odreveni svatje zavpili i svoj korak pospešili. Ljudje i mladenci so na pomoč skočili! Tode zastonj! Zaročena sta minila i valovi Dobre so se zdaj po noveji poti v odperti ponor zapodili peneči se i vroči spod nepremakljive podlage Volčjojam-ske hiše. Druzega dne so pri Popovski vasi na drugem otvoru strašnega onega ponora mervto truplo vlovili. Bilo je teló nesrečne zaročnice. Ali

Belega nikoli več ni dočeva
Ženin Marko zaugledal,
Mladi ženin povodkinje vile!

Posl. V.

M o h a m e d.

(Po Velterji.)

Mohamed je bil v Meki v spodnji Arabii rojen, l. 569 po Kristusovem rojstvu. Njegov oče je bil Abdala, njegova mati pa Amira. Bil je iz blazega rodú Koreiš, ki je čez Meko gospodoval, in znameniti tempelj „Kabo“ v varstvu imel. Že od nekđaj je bila pri Arabljanih navada h Kabi romati, kakor kristjanom u Jeruzalem. Vsak romar gre sedemkrat okoli sv. črnega kamna, ga sedemkrat poljubi in sedemkrat kamnje v dolino „Mina“ imenovano verže. To navado imajo še dandanašnji.

Mohamedu starši zgođej pomerjô. Podedvá po njih samo 5 velbljudov in eno sužnjo. Ker je bil še le 6 let star, ga njegov stari oče k sebi vzame, čez 3 leta pa stric Abu Taleb. Ti mož je bil velik kupec in je na vse kraje kupčeval. Vedno je tudi na svoje daljne potovanja v kupčijskih zadevah mladega in spreumetavnega Mohameda sabo jemat. —

Med tem je Mohamed dorastel in nar lepšo dobo svojega življenja dosegel. Vsi so se z veseljem nanj ozirali. Njegovo ponosno obnašanje, njegova resnoba v obličji in ogenj, ki mu je iz črnih oči bliskal, njegova zgovornost in prijaznost do vsacega so mu vsih serca naklonile. Bil je ljubljeneec svojih somestjanov. Pet in dvajset let star prevzame kupčijstvo pri bogati vdovi, z imenom Kadiža, ter se tako umno in moško vede, da ga iz hvaležnosti za svojega moža vzame in mu vse gospodarstvo zroči. Kot bogat kupec gre zdaj sam po svetu in veliko dežel prehodi, zapazivši med različnimi narodi različne navade in vere. Domá pa s tiho britkostjo neslogo obžaluje, kako se rod z rodóm pravda in v vednem razpertji živi. Da bi se vmiril, gre v puščavo. Tu se klati, poln serčne tuge, več dni zaporedama zdaj po temnih luknjah, zdaj po groznem pečovji. Nahip je bil ves drug. Nad tem skrivnostnim prerobenjem se vsi domači čudijo; skerbi jih osorni mož. Doma mu ni biti. Spet gre v puščavo in preišljuje v tihi samoti o verskih rečeh. Vero arabskega ljudstva, ki stvarjene reči ko bogove moli, spozná za neumno; Mojzesov nauk mu je včasih pretesen, včasih preojster; tudi s kerščanskim se je bil v mali Azii nekoliko soznani; ker je pa tamošnje kristjane v vednem prepiru najdel, in se tudi ni nikoli v veri podučiti dal, jo enako zaverže. Sklene tedaj na podlagi tadašnjih novo vero učiti, s katero bi zamogel vse, kristjane, nevernike in krivoverce pomiriti in zopet zediniti. Vedno dalje gre v puščavo; njegova ognjena domišljija mu ne da noč in dan mirú, vedno mu pred oči stavi zveličavno jednôto in ga sili

novo njemu samemu, od Boga razodeto vero učiti. K temu se mu pa še v domišlii dozdeva, kakor da bi se mu bil angelj Gabriel zdaj v nebeški, zdaj v človeški podobi prikazal in mu povedal, da je res od Boga zvoljeni prerok. Zdaj ni več o resnici teh prikazkov dvomil, sklep je bil storjen — toda kako novo vero ljudstvu oznaniti? —

Res da ni znal ne brati ne pisati. Pa vedil si je drugače pomagati. Ker je bil zgovoren in je ljudi dobro poznal, si jih je kmalo nekaj prikupil. Narpopred naznani te čudne prikazke angelja Gabriela svoji ženi, potem svojemu ujcu, mlademu Alitu, kterega Mohamed sam imenuje nepremakljivega oroslana Narviksega, potem tudi svojemu prijatlu Abu Bekru in enajsterim drugim, ki so mu koj na besedo verjeli, da je res od Boga zvoljeni prerok. Posebno jih je veliko po izgledu starega Abu Bekra k novi veri pristopilo, da jih je bilo kmalo lepo število.

Toda Mohamed je tudi na silne nasprotnike naletel. Bili so nar hujši njegovi sorodniki, iz Koreišitovega rodu. Zvedivši, da on novo vero uči, ki bi bila morebiti obilnemu romanju h Kabi v škodo, ga umoriti sklenejo. Prerok, zvedivši skrivne naklepe zoper svoje življenje, ubeži v Medino, drugo arabsko mesto, kjer je bilo že veliko njegovih spoznovavcov. Tu je bil tudi z velikim veseljem sprejet. Tudi Arabljanom je ta beg Mohameda od velike pomembe. Praviijo, da mu je angelj Gabriel zakletstvo naznanil, in mu tudi na poti, ko so ga preganjavci došli, povedal, da jih zamore s periščem prahu oslepiti, kar je tudi storil. Ubeži potem v neko votlino. Preganjavci so mu spet koj za petami. Ko pa luknjo s pajčevino prepreženo in pred vhomom par golobjih jajc dobé, odidejo. Zato je tudi potem Mohamed pajka in golobe, ker je bil tako čudno po njih rešen, ko svete častiti in nikoli nobenega umoriti zapovedel.

Od tega časa sem tudi Arabljani in vsi spoznovavci Mohamedanske vere leta začetka te vere štejejo in imenujejo ta beg Hedžro to je po našem: beg, kar se je v 622 letu po Kr. zgodilo.

Mohamedov nauk je bil zelo razmeram in navadam tistih časov in izhodnemu ljudstvu primeren. Učil je namreč, da je en Bog (Alla), in da je Mohamed njegov prerok. Mojzesa in Jezusa je sicer ko preroka spoznal, toda veliko manjši od sebe. Zapovedal je tudi vsakdanje umivanje, molitev in sicer 5 krat na dan post, milošnjo in romanje h kabi. »Molitev, tako govori sam, pripelje na pol poti, post do duri Gospodovih in milošnja jih odpre.« Kar jih ni nauk spreobernal, spreoberne meč. »Meč, pravi,« je ključ nebeški. Ena sraga kervi, prelita za božjo čast, eno noč pri orožji prečuti, več zda, kot dvomesečen post in molitev. Na dan sodbe se bodo rane vernega svetile kot biseri, in dišale kot drage mazila. V vojski ubiti bo knez v paradizu. Šel bo v kraj večnega miru in veselja, kjer so sprelepi vertovi, vedna pomlad, vedno šumenje srebernobistrih virov. Vsacega pri vhodu 72 deklet čaka, 70000 sužnjev pa za poznejši povelja.« Sploh je nebesa s tako živimi bojami namalal in s tacimi lepotijami popisal, da zamorejo mesenim željam izhodnih narodov popolaama vstreči. Učil je tudi, da je že od nekaj vsakemu namenjeno, kako da se mu bo godilo itd. Komur je tedaj namenjeno v vojski umorjenemu biti, bo umorjen, naj si bo doma ali kjer koli hoče tudi deleč od vojsknega hrupa; komur pa ni smert namenjena, bo živel, čeravno bi bil tudi v nar hujšem ognji, v sredi razkačenih sovražnih trum.

Tako si jih je bil Mohamed kmalo veliko pridobil ter iz njih hlabro armado sostavil. Vsi so bili z nenavadno pogumnostjo nadušeni ter tudi še na številu veliko močnejemu sovražniku kos. Napred si Meko osvoji, potem pa prehodi s svojo junaško trumo vse dele Arabije, spreobrača, mori in požiga, da so bili v kratkem vsi enega duha, ene vere. Še celo cara Carigraškega je povabil, da bi se popustivši katolsko vero k njegovi spreobernal. Zadnjikrat je z 10,000 možmi h Kabi romal; kmalo potem pa umerl, kakor pravijo, za strupom, l. 632 po Kr. — mirno in veselo, ker je toliko dobrega (!) učinil. Njegovo truplo so v železno rako (trugo) djali, in ga v bogato olišpani mošeji v Medini vernim romarjem izpostavili.

Bukve, v katerih je Mohamedov nauk zapisan, še imenujejo koran, ki ga je Abu Beker zdelal.

Že po prvih naslednikih Mohameda, (Kalifih) se je arabsko kraljestvo z mohamedansko vero močno razširilo in po vsih delih starega sveta razprostranilo, da je bila keršč-katolska vera zelo stiskana in preganjana.

Š k a n d r o v a M i c a.

Narodna, zap. g. Kurnik.

Ni je ure, ni ga dnéva
Dab'ne jókala se réva;
Ljubi moj je marširát'
Mogel dol'pod Beligrad.

Hude sanje sim imela,
Vid'la sim ga umirát';
Lahko da življenje vzela
Kaka Turška mu zverjád.

Pa popréd ne bom veséla,
Dokler spet ne pride zad,
Ga na sercu bom ogrela,
Ak ne počí pred mí v sklad.

Konja bom iz štal'ce vzela,
Šla ga doli obiskát,
Al življenje mu otela,
Al ga vid'la slednjikrat.

Konjca 'z štal'ce pripeljala,
Vergla berzdo mu na vrat,
Ga je k lipci privezala,
Jela sedlo navezvat.

Drobna tica priletela
Jela milo prepevat,
Je na lipici obsedela,
K'obleti jo devetkrát:

Zástonj s'konjčá pripeljala,
Vergla berzdo mu na vrat,
Zástonj k lip'ci privezala,
Nehaj sedlo privezvat

Turška kugla ga j'zadela
Da se zverní koj je znák,
Kriva sabla glavo snela,
Prem je zdihnil devetkrát.

Ko j'od tice to zaznala,
Jela zlo je zdihovát
Se tak milo je zjókala,
Da je serce počlo v sklad.

Z m e s.

Slovstvene drobtince.

* Iz g. Blaznikove tiskarnice v Ljubljani je ravno izšla teško pričakovana knjiga: „Popis svetá s pridjano kratko povestnico vsih časov in narodov.“ Spisal je to koristno delo slavnoznaní g. fajmošter Peter Hincinger in sl. slovensko društvo v Ljubljani ga je na svitlo izdalo. Veljá 20 kr. — Več o njem drugo pot. — Ravno tako je izdalo omenjeno društvo „Obraz cele zemlje v dveh polokroglah.“ Veljá tudi 20 kr. sr.

* Pri Fr. Županu v Zagrebu je ravno na svitlo prišel 2. zv. del Dominika Zlatariča. Obseže: Torkvata Tassa „Ljubmir“ pastirska igra. Cena vsih Zlataričevih del v 3 zv. je 1 gld. 20 kr. sr.

* Leposlovni in tudi pri nas Slovencih daleč razširjeni jugoslavenski časopis „Neven“ nastopi s novim letom svoj drugi tečaj. Vredval ga bo g. Filipović S poštnino vred veljá na pol leta 2 gld. 30 kr. sr. — Ako bo tudi pod novim vredništvom v tem duhu in s to izverstnostjo kakor letos vredovan, bo gotovo pri nas še več prijateljev in naročnikov najdel.

* Češki časopisi v Praze. „Lumir“ leposlovni tednik bo izhajal kakor doslej pod vredništvom g. F. B. Mikovca vsak teden na poldrugej polí. Donaša posebno veliko lepih povesti. Po pošti prejeman velja četvertletno 1 gld. 30 kr. sr. — „Pražské noviny“ izhajajo vsak dan razum pondelka na celej polí. Donašajo razum političnih dogodb in novic tudi mnogo prekrasnih povesti, narodopisnih in družih literarnih reči. Veljajo po pošti prejemané na 3 mesce 3 gld. sr. in brez uradnega oglasnika 2 gld. 30 kr. sr. — „Živa“ časopis prirodopisni pod vredništvom prof. Purkině in Krejčiga. Izhajal bo na začetku vsacega mesca v zvezkih po 2 polah. Pervi zvezek bo obsegel: 1. „Rozhled v oboru veškere prírody“ 2. „O zlatě.“ 3. „Čapi.“ 4. „Zimni spánek zvířat“ 5. „Životopis J. Šv. Presla.“ Drobně zprávy a) Ustroji ocasu chřestýše (z drevorezom) b) menážerie; c) dvojem vřidnosti na zvířata; d) pověternost letošního podzimku; e) Kounická skála u českého Brodu (z obrazom) f) zprávy musejní; g) Bibliografie. — Ta prekornisti časopis bo veljal po pošti prejeman na pol leta 1 gld. 42 kr. sr. in za ude česke matice samo 57 kr. sr. — „Tydennik pro polní, lesní a domácí hospodářství“ velja na leto po pošti 3 gld. sr.

Slavenske drobtince.

* V Novice se piše: Občnega deržavljanskega zakonika (Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch) dosihmel Slovenci v svojem jeziku nismo imeli; sedaj veselo novico slišimo, da je slavno ministerstvo privoljilo, ga na deržavne stroške natisniti dati. Prestavo je dodelal slavni vrednik „deržavnega zakonika“ gosp. Cigale, čigar imé nam smé že samo porok biti, da bo delo natanjko po izvirnem, scer pa kolikor moč lahko umevno.

* Slavna ilirska matica se posvetuje, kakó bi pravoznanski časopis „Pravdonoša,“ ki je prej v Zadru izhajal, sedaj v Zagrebu sopet izdajati zamogla.